

Ju färre desto bättre

KFMLr och solidaritetsarbetet för Indokinas folk

Innehåll

Förord	1
Del 1: Historien	2
1. Motsättningarna börjar.	2
2. KFMLr bildas.	2
3. KFMLr utvecklar sin linje.	3
4. Den proletära internationalismen.	3
5. KFMLr börjar sabotera arbetet.	4
6. SFIF bildas.	5
7. KFMLr beslutar att SFIF ska bort på sikt.	5
8. Kritik inom KFMLr.	6
9. SFIF inbjuder till enhet.	6
10. SFIF debatterar.	7
11. SFIF vinner en FNL-grupp.	7
12. KFMLr lägger sig nära DFFG.	8
13. KFMLr:s arbetsmetoder.	9
14. KFMLr och terrorn.	9
15. Sammanfattning.	10
Del 2: KFMLr:s linje i Vietnamfrågan idag.	11
1. Världsopinionens roll.	11
2. KFMLr försöker knäcka en nöt.	11
3. Vietnam som dragplåster.	12
4. KFMLr och vietnameserna.	13
5. Klassolidaritet och proletär internationalism.	13
6. KFMLr och klassolidariteten.	13
7. KFMLr och regeringen.	15
8. DFFG och socialdemokratin.	17
9. Kritiken av regeringen.	18
Del 3: KFMLr och Namninsamlingen ”Sverige för fred i Vietnam”.	19
1. Namninsamlingens politiska innehåll.	19
2. Varför gick partierna med?	20
3. KFMLr ensamma emot?	21
4. Ett slutomdöme.	23
Bilaga 1: Utvecklingen i Halmstad.	24
Bilaga 2: Frågor och svar.	25
Slutord.	26

Förord

Denna broschyr handlar om KFMLr och solidaritetsarbetet för Indokinas folk. 1970-71 diskuterades denna fråga mycket noggrant bland FNL-gruppernas medlemmar och sympatisörer och bland många progressiva. Många har som bekant anslutit sig till den antiimperialistiska rörelsen sedan dess. Dessutom har materialet från den tiden på en del punkter blivit inaktuellt. Till detta kommer att en del tidningar på sistone blandat ihop DFFG med KFMLr.

Broschyren har tre huvuddelar. Den första tar upp historien, hur KFMLr:s linje förändrats och byggts ut sedan 1970. Denna genomgång är nödvändig också eftersom KFMLr skapat en mytbildning kring sin tidiga historia. Den andra delen tar upp grundvalen för KFMLr:s vietnampolitik idag, och besvarar de angrepp som denna organisation riktar mot den aktiva Vietnamrörelsen. Den tredje delen, slutligen, är ett försök att göra en ordentlig genomgång av en särskild fråga. Vi har valt namninsamlingen "Sverige för fred i Vietnam", som startades av de fem riksdagspartierna i januari 1973. Inställningen till denna namninsamling är en principfråga, som är av stor betydelse för den antiimperialistiska rörelsens framtida arbete.

Till detta har fogats två bilagor, en om händelserna i Halmstad och hur en ny FNL-grupp byggdes upp, och en med enkla frågor och svar rörande de vanligaste angreppen mot FNL-grupperna. Det kan tilläggas att den nya FNL-gruppen i Halmstad till största delen består av arbetande människor idag.

Som bredvidläsning rekommenderar vi historiken "FNL-rörelsen i Sverige" och programskriften "DFFG/Dokument", nummer 14 respektive 5 i DFFG:s skriftserie.

Vi vill slutligen tacka alla de medlemmar i FNL-grupperna som hjälp till att skriva olika delar av broschyren, och alla de som kommit in med värdefulla synpunkter under det avslutande arbetet. Vi uppmanar alla läsare att skicka in sina synpunkter till *DFFG, Fack, 104 32 Stockholm 19*.

De Förenade FNL-grupperna
Förlagsutskottet
September 1973

Del 1: Historien

1. Motsättningarna börjar.

I april 1970 beslöt KFML:s Göteborgsavdelnings styrelse att driva linjen att DFFG skulle stödja KFML i valet. DFFG skulle med andra ord bryta mot den linje vi alltid haft: att inte ta ställning till partipolitiken i Sverige. Den 5/5 tog styrelsen upp frågan med de KFML:are som jobbade i Göteborgs FNL-grupp. *Styrelsens linje avvisades helt av dessa*. Styrelsens representant stod helt ensam i frågan. Att linjen avvisades av KFML:arna i FNL-gruppen var självklart. Den gick emot alla DFFG:s tidigare erfarenheter, och de kunde själva på grund av sina erfarenheter se vilken effekt en sådan linje skulle få. Göteborgs KFML-styrelse lät sig dock inte stoppas så lätt. Den satte igång en intensiv bearbetning av enskilda FNL-are. Det tog faktiskt flera veckor innan styrelsen vunnit en enda FNL-are för sin linje. Den tog upp frågan igen i juni och blev återigen nedröstad.¹ Trots detta gjordes ett eget flygblad som skulle delas ut inför riksdagsvalet 1970.² Detta förslag diskuterades i Göteborgs FNL-grupp den 7/8-70 och tillbakavisades med 2/3 majoritet.³

2. KFMLr bildas.

I oktober 1970 fick denna med enhetsfronten oförenliga uppfattning sitt organisatoriska uttryck i och med att KFMLr med Frank Baude i spetsen bildades genom en utbrytning från KFML. KFMLr reste parollen ”Krossa högeropportunisten”. Eftersom DFFG uppfattades som en del av denna ”högeropportunist” kom KFMLr:s vietnambete att inriktas på att splittra DFFG och vinna dess medlemmar och sympatisörer till KFMLr. KFML fortsatte att ge sitt stöd till DFFG och tog avstånd från KFMLr:s politik mot DFFG. Låt oss för ett ögonblick stanna upp och se vad de blivande ”r”arna sade om enhetsfronten strax före bildandet av KFMLr:

”Vad gäller KFML och enhetsfronten står det alldeles klart, att det *för marxist-leninister är av största vikt att DFFG bevarar sin enhetsfrontskaraktär*. Det är just genom att DFFG är en enhetsfront och därigenom kan omfattas av alla som upprörs av USA-imperialismens brott mot folken i Sydostasien, som vietnamopinionen och vietnamrörelsen kunnat växa till en sådan styrka som den idag har.”⁴

Ett vackert betyg till enhetsfronten, eller hur? Enhetsfrontstanken stod då, som nu, högt i kurs hos alla DFFG:s medlemmar. Aktivisternas erfarenheter, inte minst av den kamp mot sådana motståndare som rebellerna 1968⁵, hade fått alla att inse att en bred anti-imperialistisk enhetsfront var vårt viktigaste vapen mot USA-imperialismen, och att denna front måste försvaras mot alla attacker.

De blivande ”r”arna betygade alltså i slutet av september 1970 enhetsfronten sitt stöd. Samtidigt förde de en politik som stod i strid med en av enhetsfrontens grundläggande principer, nämligen att inte ta ställning i partipolitiska frågor.

¹ *Klasskampen* (teoretiskt organ för KFMLr) nr 4/70, sid 41. [Artikeln ”Högeropportunistiskt fraktionsmakeri i DFFG-frågan”, som ingår i artikelsamlingen [KFML\(r\):s första år – Red](#)]

² *FNL/S* 8-9/70, sid 20. *FNL/Sverige* är DFFG:s medlemsorgan. Vi kommer att citera den en hel del. Debatten fördes till viss del där. Intresserade kan be att få låna den av någon medlem i DFFG.

³ *FNL/S* 1/71, sid 16.

⁴ Göteborgs FNL-grupps styrelsens majoritet den 24/9 -70, ur *FNL/S* nr 8-9 /70, sid 22.

⁵ Om rebellerna står det utförligt i *FNL-rörelsen i Sverige*, DFFG:s skriftserie nr 14.

3. KFMLr utvecklar sin linje.

Under den fortsatta delen av hösten 1970 förde de ”r”are som fanns i DFFG fram en hel rad uppfattningar som de krävde att DFFG och dess medlemmar skulle ta ställning för. De menade att DFFG skulle närma sig och ta ställning för arbetarklassen och dess revolutionära parti.⁶ Nämnas bör att ”r”-gruppen hade utnämnt sig själva till arbetarklassens enda verkliga parti. De menade att arbetarklassens ställning borde stärkas i DFFG genom att DFFG slog fast att vi bygger på en marxist-leninistisk teori och att marxist-leninisterna (d.v.s. medlemmar i KFMLr) upptog de ledande platserna i DFFG. Vi skulle vidare göra en analys av det svenska samhället och de svenska politiska partierna, som bland annat skulle bevisa att riksdagspartierna stöder de amerikanska imperialisterna i Vietnam. ”Skulle inte femlingspartierna (alltså m, fp, c, s och Vpk, vår anmärkning) vara USA-imperialisternas lakejer?” frågade Stefan Holm, ledande ”r”are, uppbragt.⁷

KFMLr:s linje var emellertid mycket motsägelsefull. Man föreslog kolossala ändringar i hela DFFG:s politik, men sade sig fortfarande stå för vårt program. DFFG skulle ta ställning för KFMLr och enbart ha ”r”are i ledningen, men fortfarande i DFFG samla folk av olika parti-politisk uppfattning. FNL-grupperna skulle vara ”revolutionära i förhållandet till monopol-kapitalet och dess stat”, men inte vara en socialistisk organisation;⁸ Nyligen beklagade sig Stefan Holm över att linjen var ”såpass outvecklad att det då förelåg svårigheter att vinna gehör för den på många håll.”⁹ Orsaken till dessa motsägelser hos KFMLr måste sökas i det faktum att DFFG:s medlemmar var klara över enhetsfrontens nödvändighet. För att inte omedelbart bli avslöjade, tvingades ”r” att drapera sina angrepp på enhetsfronten i vackert tal om att man stödde enhetsfronten och att man ville utveckla DFFG.

KFMLr stödde vid denna tid i ord den antiimperialistiska fronten. Samtidigt ställdes sådana krav, som om de hade vunnit gehör i DFFG skulle ha medfört, att alla de som *inte* var sympatisörer till KFMLr skulle ha utestängts från solidaritetsarbetet för Indokinas folk. Till vems fördel skulle det ha varit?

4. Den proletära internationalismen.

Framåt vintern 1970 började ett nytt ord dyka upp i ”r”arnas skrifter: *proletär internationalism*. Den proletära internationalismen skulle nu bli grundvalen för DFFG:s arbete. Enligt KFMLr innebär den proletära internationalismen följande:

”Internationalism i handling kan det finnas en och endast en; nämligen att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsens och den revolutionära kampens utveckling *i det egna landet* samt understödja (med propaganda, sympatitryningar och materiellt) *samma kamp*, samma linje och *endast den i alla länder* utan undantag.”¹⁰

Denna uppfattning är enligt KFMLr helt förenlig med enhetsfrontens principer.¹¹ Det vore intressant att se om KFMLr:s ideologer kunde plocka fram någon med en icke-socialistisk grundsyn, som var villig ”att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsens och den revolutio-

⁶ *Klasskampen* nr 4/70, sid 38. [Artikeln ”Frågor och svar till frågan om DFFG och valet” i artikelsamlingen [KFML\(r\):s första år – Red](#)]

⁷ Stefan Holm i *FNL/S* nr 10/70, sid 20.

⁸ *Klasskampen* nr 4/70, sid 38-39. [”Frågor...” a.a. – Red]

⁹ *Klassolidaritet* nr 3/73, sid 8.

¹⁰ *Klasskampen* nr 4/70, sid 4. [Artikeln ”Den ’praktiske’ Bo Gustafsson och de ’sektaristiska’ marxist-leninisterna”, i a.a. – Red]

¹¹ *Klasskampen* nr 4/70, sid 38-39. [i ”Frågor...” – Red]

nära kampens utveckling” i Sverige.

Det är märkligt att KFMLr, som med stora ord talar om solidaritet med de förtryckta folken, vill förbehålla sig själva rätten till denna. De ser det till och med som försök till förräderi mot folken i Indokina om några andra än de själva vill delta i solidaritetsarbetet. För den som verkligen sätter den internationella solidariteten i främsta rummet måste det vara tvärt om. Det måste vara av den allra största betydelse att samla så många som möjligt, oberoende av partipolitisk hemvist, kring de i varje läge viktigaste kraven i solidaritetsarbetet. Detta är anledningen till att DFFG strävar efter att samla alla i Sverige bakom kravet ”USA ut ur Indokina” för att därigenom påskynda de indokinesiska folkens seger. För KFMLr menar väl inte att man måste vara ”r”are för att stödet till Indokinas folk skall räknas?

Mot KFMLr:s idéer om den proletära internationalismen kan ställas att det i DFFG finns de som instämmer i det ovan anförda citatet om den proletära internationalismen, men de menar att det är just genom att stödja och arbeta i DFFG som de utför sina internationalistiska förpliktelser.

Här har vi samma motsättning som tidigare i KFMLr:s vietnampolitik.

Å ena sidan i ord ett stöd åt enhetsfronten, å andra sidan en politisk linje, vars funktion är att likvidera enhetsfronten.

5. KFMLr börjar sabotera arbetet.

DFFG kan inte ha den proletära internationalismen som grundval för sitt arbete. Det vore oförenligt med DFFG som enhetsfrontsorganisation, oförenligt med syftet att samla maximalt stöd till Indokinas folk över de partipolitiska gränserna. Medlemmar av KFMLr hade naturligtvis rätt att föreslå att DFFG skulle ändra sitt program och ansluta sig till den proletära internationalismen. Vårt program är inte fastlåst en gång för alla. Alla FNL-are är välkomna med idéer. Vi kräver dock att vissa regler följs — DFFG:s stadgar. För det första får man inte utåt påstå att DFFG har en uppfattning, som vi inte har. För det andra måste man diskutera frågorna ärligt och kamratligt. För det tredje får man inte offentligt kritisera DFFG:s kongressvalda ledning på ett okamratligt sätt och så försvaga enheten inom förbundet. Tyvärr iakttog inte ”r”-gruppen dessa regler. Den förde ut paroller som stred mot DFFG:s linje. Den försökte dölja sina syften bakom tal om att enhetsfronten var nödvändig. Den förklarade skoningslös kamp mot DFFG:s förbundsstyrelse.¹²

I januari beslöt ”r” att ge ut en tidning, som skulle konkurrera med Vietnambulletinen. Göteborgs och Borås FNL-grupper, som bägge bestod av en majoritet ”r”-sympatisörer, ”r”-sympatisörer, förklarade att de inte skulle betala sina skulder till Vietnambulletinen (en summa på omkring 8 - 10 000 kronor).¹³ Redan tidigare, inför den 20 december 1970, hade ”r”-are brutit sig in på FNL-kontoret i Göteborg och lagt beslag på material för 3 800 kronor — som DFFG ännu inte fått ersättning för. Det stod med andra ord klart att ”r”-gruppen var på väg med stormsteg ut ur förbundet. Förbundsstyrelsen ställde därför ett ultimatum till den — antingen självkritik för dessa *handlingar* och ett återupptagande av de kamratliga diskussionerna före den 30 januari 1971, eller också skulle ”r”-gruppen detta datum ställa sig själv utanför förbundet. Någon självkritik kom inte. Därför uteslöts Göteborgs, Borås och Hälsingborgs FNL-grupper på förbundsstyrelsemötet den 30-31 januari. Nämnas bör att en minoritet i dessa grupper genast och med framgång tog itu med att bygga upp nya FNL-grupper på dessa orter.

¹² *Klasskampen* nr 4/70, sid 38 [a.a.], *FNL/S* nr 1/71, sid 21-25.

¹³ *FNL/S* nr 1/71, sid 23.

KFMLr har alltid betraktat sig själv som den mest konsekventa förkämpen för Indokinas folk. De säger sig ha den riktiga analysen. Därför är det minst sagt underligt, att ”r”-gruppen hade så bråttom att lämna DFFG. Varför stannade ”r”arna inte kvar och slogs för sina idéer? Var de rädda att förlora diskussionerna? Varför använde KFMLr dessa odemokratiska metoder? Frågetecknen hopar sig.

Tydligt är detta en öm punkt för KFMLr. I sin egen historieskrivning försöker de skönmåla sitt handlande:

”Grupper och kamrater började uteslutas. Detta skedde i vild hysteri. .. Det stod helt klart, att det inte gick att förhålla sig passiv gentemot högerns framfart. Den 2-3 januari 1971 sammankallades ett möte i Göteborg med de proletära grupperna och kamraterna... Mötet beslöt att välja en provisorisk ledning för kampen samt att förbereda utgivandet av ett utåtriktat propagandaorgan...”¹⁴

KFMLr försöker här ge sken av att deras friktionsmöte den 2-3 januari följde efter en tids uteslutningar av medlemmar i KFMLr, som var verksamma i FNL-grupper. Men faktum är, att ingen ”r”are uteslöts ur DFFG förrän den 30 januari, en månad efter fraktionsmötet.

6. SFIF bildas.

Efter avhoppet från DFFG tog ”r” itu med att forma en egen ”Vietnamorganisation”. Den 6/3 1971 debuterade ”Vietnamsolidaritet”, ”r”s konkurrent till *Vietnambulletinen*. Under påsken 1971 formerade man sig organisatoriskt — *Solidaritetsfronten för Indokinas folk (SFIF)* bildades. Lagg märke till namnet solidaritetsfronten. Enhetsfrontstanken hänger fortfarande med. Tyvärr dock bara till namnet och knappt det. Organisationen bestod snart bara av trogna anhängare till KFMLr.

Det är inte bara KFMLr som har fört en frontfientlig politik. En del andra smågrupper på vänsterkanten har fört en vietnampolitik som varit snarlik KFMLr:s. Vid bildandet av SFIF försökte Förbundet Kommunist FK komma med på ett hörn. ”På påskkonferensen utkämpades en häftig debatt mellan de fåtaliga FK-arna och övriga om SFIFs förhållande till KFMLr.” KFMLr segrade i denna kamp. ”Medlemmarna i det politiska missfostret FK lämnade SFIF efter hand för att ägna sig åt intellektuellt teoretiserande.” ”r”arna kunde alltså inte ens samlas i en ”front” med det i vietnamfrågan förvillande lika FK.¹⁵

”R” står nu i en ”front” bestående av bara medlemmar och sympatisörer till ”r”. ”Fronten” bekänner sig till den proletära internationalismen och har ett eget organ ”Vietnamsolidaritet”.

7. KFMLr beslutar att SFIF ska bort på sikt.

SFIF blev aldrig populär bland de ledande ”r”arna. Enhetsfrontstanken fick allt lägre anseende. Brytningen hade nu skett med både Clarté, DFFG och KFML. De behövde inte längre ta hänsyn till stämningarna inom dessa organisationer. Grunden för ”r”s politik började framträda klarare, ett *totalt avståndstagande från enhetsfronten* började nu föras fram inom KFMLr.

”Läget i Sverige idag kräver inte bildandet av några enhetsfronter och dessutom finns det inga förutsättningar för sådana.”¹⁶ Det dröjde inte heller länge, närmare bestämt från påsk till pingst, innan SFIF började avvecklas. I pingsthelgen 1971 utfärdade nämligen ”r”s ledning ett upprop med en uppmaning till SFIFs medlemmar: ”Kom med i arbetet på att bilda ett kommunistiskt ungdomsförbund under KFMLr:s ledning!” ”SFIF måste successivt sammansmälta med Clarté

¹⁴ [För en revolutionär solidaritetsrörelse](#), SFIF 1972, sid 52 [sidhänv. Till tryckt version]

¹⁵ *Klassolidaritet* nr 1/72, sid 54.

¹⁶ ”Svensk-Kinesiska föreningens tidskrift” nr 1, sid 13.

(m-l)¹⁷ under gemensamt arbete på uppgiften att skapa ett kommunistiskt ungdomsförbund.”¹⁸

8. Kritik inom KFMLr.

SFIF skulle alltså på sikt upphöra. Detta var lite väl magstarkt för en del medlemmar inom KFMLr. I samma nummer av *Klasskampen*, som ledningens idéer offentliggjordes, argumenterar Staffan Jonsson ”r”are från Umeå, för att SFIF inte skall upplösas. ”Jag tror att läget idag i den antiimperialistiska rörelsen motiverar bibehållandet av en bredare organisation för kampen mot imperialismen.”¹⁹ Om det är någon som tror att ens en sådan elementär sanning för det anti-imperialistiska arbetet skulle slå rot hos KFMLr, så tar han fel. Redan i nästa nummer av *Klasskampen* tar SJ självuppgivet avstånd från sin artikel.²⁰

Låt oss gå tillbaka i tiden och läsa ett citat från KFMLr från hösten 1970:

”Fråga: Högeropportunisterna säger att KFMLr vill att DFFG ska inrikta sitt arbete inte på motsättningarna i Indokina utan på huvudmotsättningen i Sverige (*FNL/S* 10/70 sid 18). Stämmer det?
Svar: Nej, det är en falsk anklagelse! Vi marxist-leninister hävdar bestämt att det föreligger ett behov av en revolutionär antiimperialistisk rörelse som idag inriktar sitt arbete på att stödja de indokinesiska folkens och framför allt det vietnamesiska folkets befrielsekamp. Vad frågan egentligen gäller, och som högeropportunisterna försöker komma förbi genom sina falska anklagelser, är huruvida DFFG i sitt arbete ska vägledas av den proletära internationalismen eller den småborgerliga reformismen.”²¹

Vi ser att de ”falska anklagelserna” var riktiga och att KFMLr ändrade linje helt från hösten -70 till våren -71. Nu står KFMLr:s teori och praktik i överensstämmelse med varandra. KFMLr har dragit de teoretiska slutsatserna av sin politik och gjort sig av med idéerna om den antiimperialistiska fronten.

9. SFIF inbjuder till enhet.

Linjen var fastslagen. SFIF skulle upphöra på sikt. Det skulle dock ta drygt 13 månader innan SFIF gav upp andan. I detta läge var en av dess första åtgärder att erbjuda DFFG aktionsenhet inför Vietnamveckan hösten 1971. Plattformen föreslogs vara ”USA ut ur Indokina” och ”Leve den proletära internationalismen”. Motiveringen för plattformen var att den ”svarade mot den korrekta linjen att samla bredast möjliga enhetsfront mot USA-imperialismen och kommer otvivelaktigt att innebära ett kraftfullt stöd åt de indokinesiska kamraterna i deras kamp”.²²

Bortsett från att plattformen inte var antagbar för DFFG och att SFIF-arna visste detta, så erkänner de ändå nödvändigheten av att samla ”bredast möjliga enhetsfront mot USA-imperialismen” och att samarbeta med andra organisationer i Sverige. Men det blev en bakläxa för SFIF-arna från KFMLr:s ledning. I nästa nummer av deras tidning gör de självkritik för inbjudan och ställer sig nya uppgifter: "1) Största möjliga stöd åt KFMLr och dess marsch mot ett kommunistiskt parti. 2) Allomfattande politiskt avskiljande från härvan av småborgerliga ”vänster”-organisationer i allmänhet och — för oss DFFG i synnerhet. 3) Seriös diskussion om vårt förhållande till ett kommunistiskt ungdomsförbund.”²³ Vi trodde nog ändå i vår enfald att uppgifterna för en solidaritetsfront för Indokinas folk åtminstone skulle innehålla någon punkt

¹⁷ En annan (r)-organisation, bildad av en minoritet av Clarté.

¹⁸ *Klasskampen* nr 4/71, sid 52, sid 62.

¹⁹ *Klasskampen* nr 4/71, sid 58.

²⁰ *Klasskampen* nr 5/71, sid 35. [SJ skriver bl a ”efter noggranna studier och diskussioner kring frågan – har Umeåavdelningen och jag slutit upp kring CK:s och SFIF:s FS' riktiga linje” – Red]

²¹ *Klasskampen* nr 4/70, sid 39. [Artikel ”Frågor och svar ...” i [KFML\(r\):s första år](#), a.a. – Red]

²² *Vietnamsolidaritet* nr 5, sid 2, och *FNL/S* nr 7/71, sid 19.

²³ *Vietnamsolidaritet* nr 5/71, sid 2.

om solidaritetsarbetet.

10. SFIF debatterar.

Vi har redan sett att beslutet att lägga ner SFIF möttes med kritik inom KFMLr. Utvecklingen under hösten 1971 skärpte kritiken i SFIF. Låt oss ta några smakprov ur *Klassolidaritet*, SFIF:s internorgan.

SFIF utsätts för hård kritik av sin *Gällivareavdelning*.²⁴ Man kritiserar att SFIF skulle sluta med sin tidning *Vietnamsolidaritet* och att

”avskiljandet från DFFG har tagit sig sådana skadliga konsekvenser, att t. ex. penninginsamlingarna till FNL, fanor och banderoller har nästan helt försvunnit. Trots detta så underblåser SFIF-ledningen detta genom att i meddelande efter meddelande betona, att insamlingen är en andrahandsfråga.”

Gällivare konstaterar att det

”fanns grupper, som menade att 20:e december — det ärorika FNL:s elvaårsdag — inte borde ägnas propaganda för stöd åt FNL, eftersom det skulle avleda uppmärksamheten från krisens verkningar”

och att

”vad värre är — sådana 'vänsteridéer' är inte koncentrerade till enstaka orter.”

Gällivare sammanfattar:

”Vi menar att kampen mot högeropportunisten inom DFFG har lett till otaliga 'vänster'-avvikelser, vilket i mångt och mycket har karaktäriserat SFIF:s utveckling.”

I samma nummer av *Klassolidaritet* hinner *Jönköpings* SFIF-are med både kritik och självkritik. Bland annat sägs att:

”FS' linje att vi skall fira FNL och på så sätt konkurrera ut småborgarna den 20 december, anser vi vara opportunistiskt slentriantänkande.”²⁵

Skövde klagar:

”det har pratats hit och dit om att SFIF har brister men ingen har kläckt ur sig vilka brister det gäller”

och slutar med förhoppningen att

”FS skall ta sig själv i kragen.”

SFIF:s *förbundsstyrelse* konstaterar att den i flera fall självt varit drivande bakom en felaktig linje. ”I vårt förbund har under hösten flera tendenser till 'vänster'-avvikelser kunnat observeras.” Man instämmer delvis i *Gällivares* kritik men stämplar den dock som en högeravvikelse.²⁶ I samtliga inlägg klagas också över den dåliga förbundsandan. Läget var alltså inte alltför lysande. Man samlades dock till en linje som formulerades i parollen ”För en revolutionär solidaritetsrörelse”. Under hösten 1971 hade SFIF inte gjort några som helst insteg i DFFG, som man utsett till sin huvudfiende. Man lade nu om kursen och tanken var att lägga sig närmare DFFG:s linje för att söka vinna över kamrater innan SFIF upphörde.

11. SFIF vinner en FNL-grupp.

Lyckades SFIF då vinna kamrater från DFFG? Svaret är att *en* FNL-grupp gick över. Det var

²⁴ *Klassolidaritet* nr 1/72, sid 38-40.

²⁵ *Klassolidaritet* nr 1/72, sid 24.

²⁶ *Klassolidaritet* nr 1/72, sid 2-3.

Boden. Det kan vara lärorikt att se hur det gick till.

Läget i Bodens FNL-grupp var inte alltför gott i slutet av hösten 1971. Arbetet hade stått och stampat ett tag. Inga nya kamrater hade kommit med. Aktivisterna uppfattade det som att man inte kom någon vart. I det läget tog en blivande ”r”are initiativ till att studera och diskutera huvudinriktningen. Under en lång tid dominerade de teoretiska diskussionerna i gruppen. FNL-gruppen vände sig inåt. Det säger sig självt att man inte lyckades utveckla arbetet med en sådan inställning. Däremot Utgjorde den en god jordmån för de blivande ”r”arna i gruppen. De kunde säga att ”eftersom man inte gick framåt så måste ju linjen vara fel”.

”De var väldigt taktiska. De tog upp smärre frågor, återupprepade dem ständigt och kunde snabbt ena en majoritet bakom sin kritik. Den grundläggande frågan — enhetsfrontspolitiken — vägrade de konsekvent att ta strid på ända fram till sprängningen.”²⁷ Efter att i flera månader ha drivit samma frågor (som att namninsamlingen för kravet ”USA ut ur Indokina” inte var bra, m.m.) och på så sätt lyckas undergräva förtroendet för DFFG:s ledning och politik utvecklades motsättningarna snabbt. Under några veckor före kongressen 1972 producerade Bodengruppen en mängd uttalanden. På sommarlägret som föregick kongressen sålde Bodengruppens representanter KFMLr:s tidningar och angrep DFFG för att gå imperialismens ärenden. Bodengruppen suspenderades för detta, och när den vägrade att ändra sig och använda kamratliga diskussioner, uteslöts den. Tilläggas kan att ”r”-idag i Boden (maj -73) är praktiskt taget inaktivt, medan FNL-gruppen har byggts upp och består av ett 15-tal kamrater.

Som vi såg var de uteblivna framgångarna ett argument som ”r” kunde rida på för att attackera DFFG. Men de uteblivna framgångarna berodde på att gruppen vände sig inåt i stället för att gå ut till det svenska folket. Samtidigt tappade gruppen bort den svenska vietnamrörelsens två viktigaste erfarenheter. För det första att det har varit enhetsfronten som lett till framgång för den svenska vietnamrörelsen. För det andra att dessa framgångar har kommit genom långt och tålmodigt arbete.

12. KFMLr lägger sig nära DFFG.

”Nedanstående resolution har hittills antagits på bl.a. följande skolor i Göteborg: Sjumilaskolan (113 kamrater), Lundby gymnasium (70 på allmänt möte), Konstindustriskolan (50) Majornas gymnasium (samtliga enligt vår kännedom) samt dessutom enskilda klasser på andra skolor. Vi protesterar mot USA:s folkmordspolitik i Vietnam. USA-imperialisternas utpressningspolitik är av samma art som Hitlers och Mussolinis inför andra världskriget. Vi kommer inte att stillatigande åse det skändliga agerandet mot Indokinas folk, som ställer världen vid randen av ett tredje världskrig. Vi protesterar mot att Nixonadministrationen i sin vägran att erkänna sitt politiska och militära nederlag, öppet provocerar världens arbetare genom bombningar och skolor, sjukhus, städer och dammanläggningar, minering och förstörelse av transportleder. Mot USA-imperialismens rövarpolitik ställer vi vår obrottsliga solidaritet med det hjältediga vietnamesiska folket. Omedelbart bombstopp! USA ut ur Indokina! Erkänn PRR!”

Detta upprop och den därmed sammanhängande namninsamlingen dök upp sommaren 1972. Innehållet i uppropet var j stort sett bra. Det tog fasta på viktiga frågor för Indokinas folk i det läget. Gissa vem som låg bakom uppropet? Det är rätt. Det var KFMLr. Det är synd att det tog ett år för KFMLr att inse att en namninsamling kring riktiga krav är ett stöd till Indokinas folk. Om ”r” insett detta ett år tidigare hade vi kanske sluppit fördömandet från ”r”arna i Boden av DFFG:s namninsamling kring kravet ”USA ut ur Indokina”. ”En meningslös insamling” sades det då.²⁸

²⁷ FNL/S nr 6/72, sid 18. Två medlemmar i Boden-gruppen om hur de blivande ”r”arna drev sin linje.

²⁸ FNL/S nr 3/72, sid 28.

Men KFMLr har ännu inte bestämt sig för om namninsamlingar är till någon nytta. I sin tidning skriver man om en flicka, som hoppat av Eskilstuna FNL-grupp. Som en av hennes insatser nämns följande:

”I januari 1972 tog Agneta upp kritik av DFFG:s beryktade namninsamling. Hon fick också några andra att inse det meningslösa i att samla en massa namn på listor. Hur hjälper detta Vietnams folk?”²⁹

Det andra exemplet på hur KFMLr lägger sig nära DFFG hämtar vi från Vietnamveckan hösten 1972. ”R” valde följande paroller: Indokinas kamp är vår, Kamp mot USA-imperialismen, Avslöja den svenska regeringens falskspel, En dagsförtjänst åt FNL. Lägg märke till att *samtliga* paroller går in under DFFG:s program.

13. KFMLr:s arbetsmetoder

För KFMLr är den skriftliga och muntliga propagandan den allt överordnade arbetsmetoden. Människor skall pratas till att inta ”r”s uppfattning. DFFG anser däremot, att det viktigaste är att människor i Sverige själva börjar arbeta till stöd för Indokina. Genom att läsa och prata kan man endast förvärva en ytlig kunskap. Det är genom att kämpa, genom att själv pröva sina idéer i praktiken och lära av sina erfarenheter, som människor utvecklas till antiimperialister. Det finns ingen genväg. Det var ockra på detta sätt, som Vietnamrörelsen utvecklades. Under kampens gång ställdes problemen om orsakerna till kriget, om taktiken i det antiimperialistiska arbetet osv.

FNL-arna lärde sig med tiden att lyssna och lära av människor, att finna de punkter man var enig om och utifrån denna enhet bygga vidare. Men varje FNL-are vet också att detta inte är KFMLr:s metod. I allmänhet är det svart att få en syl i vädret i en diskussion med ”r”are. De pratar på med lösryckta citat ur marxismens klassiker och frågar sedan: ”Är det så?” Och om FNL-aren säger ”nej”, så kallas han ”småborgare” eller liknande.

På samma sätt spelar skvallret en stor roll i KFMLr:s muntliga och skriftliga propaganda. ”Vet du vad högeropportunisten NN i DFFG:s förbundsstyrelse sade när han var i Piteå?”, och liknande. Sådant skvaller är svart att bemöta, och det är ofta svårt att kontrollera sanningshalten. Syftet med skvallret är att skapa osäkerhet och missmod. Skällsorden och skvallret är uttryck för en felaktig inställning till människor. Att ta till skällsord är att använda kommandometoder. Att skvallra är att använda skrämelmetoder. Ingendera vägen bör användas mot folket.

14. KFMLr och terrorn

På FNL:s elvaårsdag i Stockholm, den 20 december 1971, arrangerades en hyllningsdemonstration. Normalt går KFMLr inte med i Vietnamrörelsens manifestationer. Men i detta fall kom ”r” i en väl samlad kolonn och försökte tränga sig fram till tåten av tåget. När ordningsvakterna bildade kedja för att hindra detta, angreps de med banderollpinnar, plakat och facklor. Lyckligtvis blev ingen allvarligt skadad.

I Uppsala varen 1973 sparkade ett gäng ”r”are omkull en tidskriftsförsäljare på ett torg. Orsaken var att denne hade konkurrerat ut dem i tidningsförsäljningen i ett bostadsområde. Han skulle ”märkas”. Oförmögna att se motgångarna politiskt, tillgrip dessa ”r”are terror.

Vad är då orsaken till detta drag av terrorism hos KFMLr? Enligt vår mening beror det på att KFMLr inte förmår att skilja på vänner och fiender.

²⁹ Ungkommunisten nr 1/73, sid 9.

De indokinesiska folkens fiender i Sverige är mycket få. För det stora flertalet bland folket gäller, att de inte har något intresse av att understödja USA:s aggressionskrig. Att en del ändå tror gott om och t o m försvarar USA—imperialismen beror på uppfostran, snedvriden information och annat.

Men KFMLr betraktar inte folket ur denna synvinkel. De bedömer efter skalan för eller emot KFMLr. Ur den synvinkeln blir till och med FNL-are fiender, eftersom de hindrar KFMLr:s expansion. Det är ur detta förhållande, som terrorn mot FNL-are kan förklaras.

Det förklarar också varför Stefan Holm kan säga om ett möte, att ”det kom VpK-are, sossar och annat pack”.³⁰

15. Sammanfattning

Fram till dags dato har KFMLr:s vietnampolitik genomlöpt två faser. Den första fasen började under våren 1970. Under den perioden erkände ”r” i ord den antiimperialistiska *frontens* betydelse och nödvändighet, men i *praktiken* ställde ”r” sådana krav att bara ”r”-are skulle kunna delta i det organiserade solidaritetsarbetet. Med tiden såg de ledande inom ”r” motsättningen mellan den teori och praktik KFMLr förde i solidaritetsarbetet för Indokinas folk.

Den andra fasen fick sin början omkring pingsten 1971 i och med att KFMLr löste denna motsättning mellan sin teori och praktik genom att ur sin teori för solidaritetsarbetet i Sverige eliminera enhetsfrontstanken. Denna enhetsfrontsfientliga politik finns fortfarande kvar hos ”r”.

Genomgående för ”r”s indokinapolitik under dessa två perioder har varit kraftiga pendlingar mellan djupaste sekterism (extremt folkförakt, nedläggning av insamlingen till FNL, vägran att hylla FNL mm) och en linje i närheten av DFFG:s, opportunistiskt betingad. Den gemensamma nämnaren har varit en och endast en: försök att splittra och eliminera DFFG. Att detta är KFMLr:s uppfattning bekräftas av de uppgifter som ”r”s ungdomsförbund SKU(m-l) ställde på sin andra kongress 1972. Det heter att ”det är en förstarangsuppgift för SKU(m-l) att bekämpa dess (*DFFG:s*, vår anm) inflytande bland den proletära och progressiva ungdomen.”³¹

”r” förstår inte att i solidaritetsarbetet för Indokinas folk sätta huvudfrågan — USA ut ur Indokina — i främsta rummet. I stället tar ”r” fasta på de frågor där det finns oenighet om hur stödet till Indokinas folk skall organiseras här i Sverige. Minsta lilla meningsmotsättning tar ”r” till intäkt för att attackera andra organisationer. DFFG kan inte acceptera en politik som leder till splittring och försvagning av stödet till Indokinas folk. ”r” förmår inte att skilja ut vilka som är de verkliga vännerna till Indokinas folk, vilka som är tillfälliga och vacklande vänner, vilka som nu befinner sig i fiendelägret men som kan vinnas, vilka som finns i fiendelägret men som kan passiviseras och till slut vilka som är de oförbätterliga skurkarna. Alla som inte är 100% eniga med KFMLr riskerar att klassificeras som oförbätterliga skurkar.

KFMLr:s oförmåga att se till huvudfrågorna för Indokinas folk leder till att man försöker att splittra den svenska vietnamrörelsen. Till vems fördel är detta?

³⁰ Sagt på medlemsmöte i Göteborgs FNL-grupp den 10/1 -71. Citerat i *FNL/S* nr 1/71, sid 23.

³¹ Dokument från SKU(m-l):s andra kongress, sid 63.

Del 2: KFMLr:s linje i Vietnamfrågan idag

Vi skall nu lämna den historiska genomgången och gå in på KFMLr:s linje för solidaritetsarbetet i Sverige. Det är som bekant inte ofta man ser ”r”are argumentera för ett svenskt erkännande av PRR på gator och torg. När KFMLr tar upp en sådan fråga är det i allmänhet för att påvisa ”socialdemokratins imperialistiska karaktär” eller liknande, inte för att driva igenom ett erkännande.

1. Världsopinionens roll

I allmänhet försvarar sig ”r”arna med att det inte spelar någon roll vad vi tycker här i Sverige, att det är meningslöst att samla namn osv. Det är vad vi fått höra i Vietnamrörelsen alltsedan 1965 — men då främst av omedvetna eller pessimistiska människor.

Men världsopinionen spelar en oerhört viktig roll i kampen mot USA-imperialismen. Vad är det annars, som hindrat dessa krigshetsare i Washington från att sätta in kärnvapen? Vad skulle annars hindrat dem från att spränga flodvallarna i DRV för att skapa översvämning i deltatlandet? Det kan inte vara deras samveten — för sådana saknar de. Men de är rädda för folket i sitt eget land och de internationella återverkningarna. En mobiliserad världsopinion är ett stort stöd för de indokinesiska folken. Det är ett mycket enkelt faktum.

Dessutom är solidaritetsrörelsen i världen en stor uppmuntran för de bönder, som lever under bomberna, för kämparna vid fronten. När 50.000 människor samlades på Norra Bantorget den 1 maj 1972 för att hylla PRR, så visste Vietnams folk om det två timmar senare, när det meddelades över befrielse radion. Två fransmän, som nyligen släpptes efter 2 ½ år i Saigonjuntans fångelser, berättar:

”Den internationella solidariteten spelar en enorm roll för fångarna. Den var viktigare för oss än mat. Och vi hade ett system som snabbt gav oss information. Hade det varit en stor demonstration för Vietnam i Sverige, i Frankrike eller något annat land, visste vi om det dagen därpå. Det var riktiga glädjedagar när sådana nyheter kom. Det går inte att göra sig en föreställning om vilken betydelse solidariteten utifrån har. Och vi märkte också hur behandlingen i fånglägren blev bättre, när den internationella opinionen var riktigt stark.”

Våra vietnamesiska vänner har upprepade gånger betonat nödvändigheten av internationellt stöd. Förra chargé d'affaires vid DRV:s ambassad sade: ”Varje revolution måste först och främst basera sig på den egna styrkan, men samtidigt måste man vinna det mäktigaste och största internationella stöd och isolera USA-imperialisterna så mycket som möjligt”.¹ DRV:s Sverigeambassadör sade i en intervju hösten 1972:

”Starka protester från det amerikanska folket och folken i världen kan tillsammans med det vietnamesiska folkets kamp stoppa USA-imperialismen”.²

2. KFMLr försöker knäcka en nöt

KFMLr anser att ”småborgarna” (bl a DFFG) inte har något att ge den antiimperialistiska rörelsen. DFFG:s arbete skadar de indokinesiska folkens intressen, genom att det hindrar genomförandet av en socialistisk revolution i Sverige. Det är KFMLr:s officiella linje. Samtidigt kan ”r” inte öppet gå emot vad PRR och DRV upprepade gånger har sagt om opinionens betydelse. KFMLr har inte lyckats knäcka den nöten. I stället utsätts medlemmar och

¹ Tal på DFFG:s fjärde kongress 1971.

² FNL/S nr 5/72.

sympatisörer till ”r” för en korseld av inbördes motstridiga analyser. Ibland förs t o m olika linjer fram i en och samma skrift. Vi skall ge två exempel på detta.

SFIF:s politiska testamente, broschyren ”För en revolutionär solidaritetsrörelse”, grinar illa över det faktum att DFFG tar upp begränsade krav:

”Inte nog med att fronten var 'begränsad'. Den skulle också påverka krigets utgång i Indokina. Det ska väl inte så värst mycket tankearbete till för att förstå, att det är att ta sig vatten över huvudet”.

Tidigare i samma skrift beskrivs USA:s svårigheter 1969:

”Världsopinionen vänds för varje dag allt kraftigare mot de amerikanska imperialisterna. Vart de än visar sig i världen möts de av hat och förakt. Rörelsen för fred växer sig starkare inom USA och t o m delar av etablissemanget såsom politiker, professorer, advokater mm kräver ett slut på kriget”.

På sidan 50 menar man alltså att det är att ”ta sig vatten över huvudet” att försöka påverka krigets utgång. Men på sidan 16 så erkänns utan vidare världsopinionens effekt på USA-imperialisternas agerande. I ”*Klassolidaritet*” nr 3/72 skriver Stefan Holm, vid det här laget en gammal bekant, en ny djupsinnighet:

”Endast den, som tror, att vi från Sverige annat än i ytterst ringa omfattning kan påverka krigets utgång, kan försvara enheten med bourgeoisin. Om en enhet mellan proletariatet, småbourgeoisin och bourgeoisin i Sverige kunde utöva ett avgörande inflytande på Indokinakrigets utgång, så kunde man naturligtvis resa tanken att använda sig av en enhetsfronttaktik och utnyttja splittringen inom den internationella kapitalistklassen. Men kriget later sig inte påverkas från Stockholm”.

Stefan Holm hårddrar resonemanget. Vi kan naturligtvis inte avgöra kriget i Sverige, men det är det heller ingen som påstått. Vad vi och vietnameserna däremot påstår, är att stödet från Sverige är nödvändigt och viktigt. Sist i samma nummer av ”*Klassolidaritet*” finner vi en inledning om läget i världen, som hållits vid SFIF:s och Clarté(ml):s gemensamma förbundsstyrelsemöte den 11-14.5. 1972. Föredragande är Anders Svensson:

”Ett av syftena med den senaste upptrappningen av angreppskriget är att testa världsopinionens reaktioner och av allt att döma är läget på denna front ganska dystert. Den svenska Vietnamrörelsen verkar vara den mest omfattande i hela världen (*vi tackar för komplimangen. DFFG*) Utan ett kraftfullt svar från arbetarklassen världen över — och då främst i själva USA — kan Nixon utvidga kriget ytterligare — antingen i förstörelse av damm- och bevakningsanläggningar i DRV, en direkt trupplandsättning i DRV eller insättande av taktiska kärnvapen.”

Det är tydligen så, att det finns en del, som tar sig vatten över huvudet, också bland KFMLr:s ledande kader. Men även om ”r” alltså för fram olika linjer vad gäller opinionens betydelse, så är huvudlinjen ändå den att opinionen är betydelselös. ”Kriget låter sig inte påverkas från Stockholm”.

3. Vietnam som dragplåster

Men ändå kan man läsa en hel del om Vietnam i KFMLr:s olika tidningar. Varför? Uppenbarligen inte för att påverka krigets förlopp i Indokina. I en SFIF-broschyr heter det att kommunisterna måste kunna ”erbjuda en sann bild av världen, ge en vetenskaplig syn på världsrevolutionen och att framtiden är ljus. *Där kommer propagandan kring den indokinesiska befrielsekampens väldiga betydelse in.*” KFMLr propagerar Vietnam för att människor här i landet skall vinnas för revolution i Sverige. Nyligen gjorde SKUml:s ledning självkritik för att ha försummat Vietnamfrågan. Bristen med detta låg i att det ännu fanns ett stort intresse för Vietnamfrågan bland ungdomen. Därmed har KFMLr faktiskt förvandlat Vietnam till ett dragplåster för den egna organisationen. Något annat syfte kan vi inte upptäcka.

4. KFMLr och vietnameserna

Våra vietnamesiska vänner uttalar sin uppskattning över DFFG:s arbete. KFMLr betraktar FNL-grupperna som fiender.

Vietnameserna uppskattade i hög grad Vietnamdemonstrationen på Norra Bantorget den 1 maj 1972. KFMLr angrep den. Vietnameserna stödde namninsamlingen ”Sverige för fred i Vietnam”.

KFMLr betraktade den som ett imperialistiskt jippo.

Det händer ibland att ”r”arna öppet erkänner att de hamnat i motsättning till vietnameserna. ”Kan de vietnamesiska kamraterna verkligen tycka att ett sådant här jippo är bra? Ja, det kan de — och med all rätt”, skrev ”*Ungkommunisten*” om namninsamlingen i januari 1973. Och anledningen är att ”den samlade aktionen från den svenska borgarklassen bidrar till imperialisternas inbördes splittring”. Samtidigt menar ”r”arna att denna insamling ändå då spelar en reaktionär roll i Sverige. Frågan står då vad det är, som skall vika. KFMLr ger vietnameserna på båten.

Men vi i FNL-grupperna ställer inte de vietnamesiska och svenska folkens intressen mot varandra. På det hela taget råder en stor intressegemenskap mellan de två folken. Och de två miljoner sexhundrausen människor, som skrev under uppropet ”Sverige för fred i Vietnam” tillhörde heller inte ”borgarklassen”. Så stor är inte denna klass. Det var de arbetande, som genom namninsamlingen manifesterade sin enhet för Vietnam.

Huvudargumentet *mot* att DFFG ställer upp i enhetsaktioner med socialdemokratin och med andra partier, är att vi sprider ”illusioner” om dessa partiers karaktär. Men vi frågar oss, vem sprider illusionerna? Är det inte så att SAP självt sprider dem, genom att agera på ett bra sätt? Det står varje parti, grupp och individ fritt att uträtta bra saker. De som gör bra saker vinner förtroende från folket. Vi varken kan eller vill hindra någon att uträtta något positivt för Vietnams folk. Den ståndpunkt, som intas av KFMLr leder däremot obönhörligen till att det bästa vore att inga (utom möjligen KFMLr — men de kan ju inte påverka kriget från Sverige) gjorde någonting för Vietnam. Eller hur?

5. Klassolidaritet och proletär internationalism

Trots allt hävdar KFMLr ändå att vi måste ge ett visst stöd till Indokina, men det måste bygga på klassolidaritet och proletär internationalism. Det är utifrån denna utgångspunkt som KFMLr angriper DFFG:s arbete. Men angreppet blir ett slag i luften. DFFG ger Vietnams folk ett *fullkomligt villkorslöst stöd*. Vi ställer inte några som helst krav på hur stödet skall användas. Hur man än vrider och vänder på saken kan man inte ge ett bättre stöd än det villkorslösa.

KFMLr menar att stödet måste baseras på en politisk medvetenhet om den socialistiska revolutionen och om imperialismens lagbundna undergång. Men inget hindrar en människa med denna uppfattning att arbeta inom DFFG. Vi har många kamrater i våra led, som anser så. Men DFFG har ställt som sin uppgift att inte endast mobilisera dessa i Vietnamrörelsen, utan även människor med en annan politisk grunduppfattning. Vi måste ha i minnet att den stora majoriteten av arbetarna i landet röstar socialdemokratiskt. Förutom arbetarna finns tjänstemännen, bönderna, de studerande och andra. Skall de som inte delar KFMLr:s uppfattning, men vill göra någonting aktivt för Vietnam, hindras från deltagande i solidaritetsarbetet?

6. KFMLr och klassolidariteten

KFMLr anser alltså att solidariteten måste bygga på klassolidaritet. För KFMLr får det stora konsekvenser i och med den klassanalys som ”r” har gjort. Enligt den har KFMLr nämligen utan

falsk blygsamhet tagit på sig tippgiften att företräda arbetarklassen. Övriga partier i Sverige företräder enligt ”r” antingen bourgeoisin (moderaterna, folkpartiet, socialdemokraterna) eller småbourgeoisin (centerpartiet, VPK, SKP, MLK). DFFG (och alla övriga enhetsfronter) företräder likaledes småbourgeoisin.

Enligt ”r” är småbourgeoisin ”såväl en reaktionär som en kontrarevolutionär klass i vårt samhälle”.³

Med tanke på detta förvånar ej ”r”s syn på samarbete och enhet. ”Vi kan således redan nu dra den viktiga slutsatsen att frågan om aktionsenhet med småborgerliga organisationer måste ses ur perspektivet att AVSKILJA OCH ISOLERA PROLETARIATET FRÅN DEN REAKTIONÄRA OCH KONTRAREVOLUTIONÄRA SMÅBOURGEOISIN”.⁴

KFMLr säger sig kunna gå med på aktionsenhet i två typer av frågor: den fackliga kampen och försvaret av de demokratiska rättigheterna. När det gäller den fackliga kampen ställer KFMLr sådana krav på den samarbetande organisationen att aktionsenhet i praktiken är omöjlig. När det gäller försvaret av de demokratiska rättigheterna visar erfarenheterna från Göteborgsrättegångarna att man i praktiken inte samarbetar i sådana frågor heller.

I KFMLr:s tappning blir alltså kravet på klassolidaritet ett krav på att *ensamma* få stå för stödet till PRR i Sverige. DFFG och övriga delar av den s k småbourgeoisin har enligt ”r” inte något att ge den antiimperialistiska kampen.⁵

Det är under skenet av att DFFG är en reaktionär organisation som ”r” har utsett DFFG till en av sina huvudfiender. KFMLr:s linje i Vietnamfrågan mynnar alltså ut i att se en av det vietnamesiska folkets nära vänner som en av sina huvudfiender.

Då det kommit till vår kännedom att det bland medlemmarna i Gävle FNL-grupp finns en grupp vars syfte blivit att lägga ner FNL-gruppen vill vi uttala följande:

Då USA:s angrepp på Vietnam är världspolitikens viktigaste fråga och då det vietnamesiska folkets kamp mot Förenta Staternas imperialism för nationell frihet och fred också gynnar det svenska folkets intressen är det nödvändigt att FNL-grupperna söker dra med folkets breda lager i den antiimperialistiska kampen häri landet.

Skulle FNL-grupperna istället inskränka sig till att försöka få med den lilla grupp av det svenska folket som är kommunister, skulle stödet åt Indokinas folk bara bli en bråkdel av vad vi kan mobilisera i en enhetsfront. Att uppge försöken att mobilisera det svenska folket till stöd för Indokinas folk och att försöka lägga ner FNL-gruppen i Gävle är därför god konkret hjälp åt Nixon.

Vi fördömer allvarligt detta.

FÖRSVARA ENHETSFRONTEN!

Heder åt de kamrater i FNL-gruppen som gör det.

Gävle Typografklubbs allmänna medlemsmöte den 18/11 1972

Harry Svedin, ordf

³ *Klasskampen* nr 5/72, sid 28.

⁴ *Klasskampen* nr 3/72, sid 13.

⁵ se not ovan.

7. KFMLr och regeringen

Den svenska regeringens handlande i Vietnamfrågan har varit en annan svårförklarad nöt för ”r”arna.

Länge betonade KFMLr enigheten mellan USA-imperialismen och den svenska imperialismen. Eftersom kampen mot kapitalismen i Sverige försvagade den svenska imperialismen, försvagades också det imperialistiska systemet i sin helhet och därmed också den ledande imperialistiska makten, USA-imperialismen. Därför menade man att kampen mot den svenska kapitalismen stödde Indokinas folk i deras kamp mot USA-imperialismen.

Sammanfattningen av denna syn är att den svenska imperialismen ”sluter upp” bakom USA-imperialismen.

Händelserna 1972 tvingade KFMLr att överge denna teori. På våren 1972 gick PRR till offensiv i Vietnam och USA-imperialismen svarade med en upptrappning av kriget och bombningar av DRV. Hela den internationella Vietnamrörelsen protesterade och i Sverige tog solidaritetsarbetet ett språng framåt. Vietnamveckan i april slog rekord. På Indokinadagen den 15.4 demonstrerade fler människor än någonsin tidigare sin solidaritet med Indokinas folk. En stark opinion som stödde kravet ”USA ut ur Indokina” mobiliserades. Denna utveckling ledde till att regeringen tvingades agera i Vietnamfrågan. Ministrar gjorde skarpare uttalanden än tidigare mot USAs krigföring och under sommaren frisläpptes återuppbyggnadsbiståndet till DRV som regeringen tidigare hade tänkt hålla inne med tills kriget var slut. Ett gammalt krav från DFFG uppfylldes därmed.

1 maj 1972 arrangerade Stockholms arbetarkommun, KFML, VPK och DFFG ett Vietnammöte som blev den största manifestationen hittills för Indokinas folk i Sverige. Senare i maj deltog statsrådet Ingvar Carlsson i en demonstration och höll tal. Han krävde att USA skulle lämna Indokina, tog klar ställning för det vietnamesiska folkets befrielsekamp och fördömde USA-imperialismens strävan att dominera andra länder.

Hur skulle ”r” förklara detta? Vietnameserna sade att regeringens uttalanden var ett stort stöd i deras kamp. Den förklaring till regeringens skärpta hållning som låg närmast till hands var, att den tvingades ta hänsyn till den växande Vietnamopinionen. Men eftersom denna leddes av DFFG kunde den enligt ”r” inte ha någon betydelse.

1 maj 1972 gjorde ”r” ett av de första försöken. Regeringen ville med sin politik säkra framtida exportmarknader i Indokina åt de svenska imperialisterna. Att den svenska regeringens Vietnampolitik förändrats de sista åren berodde inte på en växande opinion. Det var dels den ekonomiska krisen i Sverige som gjorde behovet av nya marknader så stort och dels USA-imperialisternas slappnande grepp över den svenska imperialismen som gav ökat manöverutrymme.

I *Ungkommunistens* sommarnummer -72 fanns ett helt uppslag med en förklaring av regeringens Vietnampolitik. ”Med sin Vietnampolitik vill regeringen dels mera allmänt markera sin ställning som en gentemot USA mera självständig imperialistmakt, dels tränga sig in på den vietnamesiska marknaden och ytterligare ”meritera” sig inför den tredje världens nationer.”

Ytterligare två skäl till att regeringen har kontakter med bl a PRR har sedan förts fram. Det ena är att regeringen ”försöker avleda Vietnamopinionen och förhindra att denna utvecklas i revolutionär riktning”.⁶ Det andra att ”Sveriges förbindelser med progressiva rörelser kan också ge möjlighet till ideologisk påverkan — försök att få revolutionärerna att ”moderera” sin ståndpunkt —

---

⁶ *Ungkommunisten* nr 7/72.

vilken för övrigt gått förlorad för imperialismen”.⁷

Visserligen är det viktigt för DFFG att känna regeringens syfte med sin politik, men det avgörande vid bedömandet av regeringens Vietnampolitik och vår taktik mot den är vad regeringens politik får för effekt och vem som tjänar på den. Låt oss granska "r"-argumenten ett efter ett.

a. Regeringen vill markera sin ställning som en gentemot USA mer självständig imperialistmakt

Det stämmer. USA-imperialismen är på nedåtgående och regeringen börjar mer orientera utrikespolitiken mot andra imperialistmakter. Argumentet taget ensamt är dock inte speciellt tungt vägande som förklaring för regeringens handlande. Regeringen har knappast gått i spetsen, utan från början på olika sätt försökt att dämpa kritiken, försvara USAs handlingar, osv.

b. Regeringen vill vinna insteg i tredje världen och speciellt i Vietnam

Det är säkert ett av skälen som påverkar regeringen. Det finns två sidor i detta. Dels en orientering mot minskat ekonomiskt beroende av USA. Det är bra. Den andra sidan är en smygande kolonialisering av länder i tredje världen. Det går vi emot. Vad gäller Vietnam, så är den vietnamesiska inställningen ungefär den, som Ho Chi Minh ger uttryck för beträffande franska affärsmän:

”Det finns franska affärsmän som önskar fortsätta att göra affärer i Vietnam. De vet att förutsättningarna för att bedriva affärer och göra profiler är ett uppriktigt samarbete med det vietnamesiska folket. De vet att ett nödvändigt villkor för samarbetet är ett oberoende och enat Vietnam. De reaktionära kolonialisterna däremot är de som intrigerar eller använder våld för att underkupa vårt folk”.⁸

Givetvis är de svenska exportföretagen intresserade av Vietnam som exportmarknad. Men handel med Vietnam kan omöjligt skada, om den sker på basis av fri överenskommelse mellan parterna. Varför skulle annars USA-imperialisterna vara så angelägna att hindra handel mellan DRV och västvärlden? Vad vi däremot måste gå emot är svensk kapitalexport till Vietnam, och vi är säkra på att vietnameserna heller inte kommer att tillåta utländska bolag att etablera sig i Vietnam. Men vad exportföreningen kan göra, är att driva igenom begränsande villkor för det svenska biståndet. Det är en av Vietnamrörelsens uppgifter att avslöja och bekämpa dessa försök från reaktionärt håll.

Vi bör dessutom ha i minnet att Vietnam är en liten marknad och att det finns tusen andra sätt att profilera en ”progressiv hållning” än genom att ta en konfrontation med USAs regering.

c) Regeringen vill hindra en utveckling av Vietnamopinionen

På vad sätt har egentligen regeringens handlande påverkat Vietnamopinionen och Vietnamrörelsens utveckling? Har den blivit svagare, dragit sig tillbaka eller givit avkall på de grundläggande kraven? Svaret är nej. Vietnamopinionen har flera gånger pressat regeringen till eftergifter. Detta har dock inte tystat Vietnamrörelsen. Den har snarare tagit ett steg framåt för varje gång som regeringen tvingats till en bra handling i Vietnamfrågan. Vietnamrörelsen har utan att ge avkall på tidigare krav flyttat fram positionerna och ställt nya krav. Så driver DFFG nu bl.a. kravet ”Erkänn PRR”. Det är DFFG och inte regeringen som hela tiden varit den drivande kraften i den svenska Vietnamrörelsen.

d. Sveriges förbindelser med progressiva rörelser kan ge möjligheter till ideologisk påverkan

⁷ *Klasskampen* nr 3/73.

⁸ Svar på journalisters frågor, 1 januari 1947, citerad i Truong Chinh: *Vi kommer att segra*, DFFG 1972.

Naturligtvis finns det sådana risker. För att riktigt undvika dem, borde tydligen DRV/PRR liksom KFMLr undvika varje kontakt med oliktankande. Men vi är övertygade om att vietnameserna under många hundra års kamp för oberoende lärt sig att skilja får från getter. Under alla förhållanden är det svårt att tro, att möjligheten till ideologisk påverkan skulle ha drivit regeringen att erkänna DRV, jämför; Nixon med Hitler och ge bistånd till Vietnam.

Orsaken är folkets styrka.

Vi har nu gått igenom KFMLr:s fyra förklaringar. De är inte tillräckliga, även om de naturligtvis spelar en viss roll. Huvudskälet är att det svenska folket stöder Vietnams kamp, och att vårt folk önskar avståndstagande från USAs krig mot Indokina från regeringens sida. Vietnamrörelsens styrka och fortsatta kamp är den enda garantin för att regeringen inte skall svika och sluta kompromisser med USAs ledare.

8. DFFG och socialdemokratin

KFMLr gör ett stort nummer av att DFFG samarbetar med den svenska regeringen. En hel del kamrater funderar nu på om det är sant. För att börja med fakta. DFFG har *aldrig* samarbetat med regeringen. Det närmaste vi kommit ett sådant samarbete är att ett statsråd (Ingvar Carlsson) i maj 1972 talade vid en demonstration där DFFG var medarrangör. Med SAK centralt har DFFG samarbetat en gång, nämligen vid Bach Mai-insamlingen i januari 1973, vars medel utan villkor ställdes till DRV:s förfogande att användas vid uppbygget av landets nationella hälsovårdscentrum.

Däremot har ganska många FNL-grupper haft samarrangemang med lokalsocialdemokratiska arbetarkommuner.

Det betyder inte att vi inte vill samarbeta med SAP och regeringen. De enda villkor vi ställer är, att samarbetet sker på en riktig, politisk plattform och är till fördel för Vietnams folk. Det är samma principer som styr vårt samarbete med andra organisationer. Ett sådant samarbete inskränker inte vår frihet att kritisera vad som är dåligt hos den socialdemokratiska Vietnampolitiken.

Däremot har den socialdemokratiska ledningen tämligen konsekvent motverkat enhetsaktioner för Indokinas sak. Det sitter t.o.m. ledande socialdemokrater och undersöker DFFG:s olika dokument för att få fram bevis för att DFFG egentligen är ett led i den världskommunistiska sammansvärjningen. Den fråga vi skulle vilja se besvarad från KFMLr är, varför ”r”arna och de ledande socialdemokraterna är så ense om att ett samarbete mellan socialdemokratin och DFFG måste vara till skada för Vietnams folk.

Men genom samarbete har både Vietnams folk och DFFG stärkts. För det första har den progressiva opinionen i SAP i Vietnamfrågan stärkts. För det andra har vi kommit i kontakt med nya grupper av människor, bl.a. äldre arbetande. För det tredje har försöken att isolera DFFG från det svenska folket och avfärda oss som terrorister m.m. försvårats. Och för det fjärde, och viktigast. Vi har bidragit till att mobilisera en opinion till stöd för Indokina som annars kunde ha varit inaktiv.

KFMLr:s linje går ut på att dra hela socialdemokratin över en kam. Det har hänt att ”r”are ropat socialfascister” efter demonstrerande socialdemokratiska arbetare 1 maj. Bakom denna linje ligger en analys av SAP, som strider mot alla våra erfarenheter:

”Inte ens partiets aktiva bas är arbetare, utan denna består i stället av riksdagsmän, fackbyråkrater, tjänstemän i statlig och kommunal förvaltning, samt på senare år till och med

direktörer och förvaltning i privatägda företag”.⁹

9. Kritiken av regeringen

När det gäller kritiken av regeringen har DFFG och KFMLr helt olika metoder. DFFG:s sätt kan rent allmänt sägas vara att stödja det som regeringen gör bra (t ex erkännandet av DRV) och kritisera det som är dåligt (t ex dollarstödet), samtidigt som vi ställer konkreta krav på regeringen (t ex Erkänn PRR) kring vilka vi försöker vinna brett stöd.

KFMLr kan inte erkänna att regeringen gör *något* som är till stöd för FNL. Tvärtom tar man ett steg framåt av regeringen som ett skäl att kritisera regeringen extra hårt. Anledningen till detta är att *KFMLr* vill avslöja att regeringen inte konsekvent stöder FNL (vilket DFFG är de första att instämma i) och skingra alla ”illusioner”. Men eftersom ”r” särskilt kritiserar när regeringen gjort något bra, får kritiken inget större gensvar. En allmän regel är ju att man kritiserar som hårdast vid ett steg *bakåt*, inte tvärtom. Därför får ”r”s kritik av regeringen snarast en motsatt effekt — folk uppfattar den som orättvis och drivs till försvar av regeringen.

---

⁹ Flygblad inför valet 1973.

Del 3: KFMLr och Namninsamlingen ”Sverige för fred i Vietnam”

En fråga som diskuterats mycket inom den antiimperialistiska rörelsen är namninsamlingen ”Sverige för fred i Vietnam” i januari -73. Låt oss jämföra de två linjerna — KFMLr:s och DFFG:s — i denna fråga.

Bakgrunden till namninsamlingen var USAs oerhörda brott mot fredslöftet från oktober 1972. I ett personligt svar från president Nixon, hade denne lovat Nordvietnams regering att före den 31 oktober skriva under det fredsavtal, som utarbetats av den nordvietnamesiska förhandlingsdelegationen. Men detta avtal undertecknades inte. Nixonregeringen presenterade den ena undanflykten efter den andra. I december inledde USAs bombflyg massiva bombningar mot tätbefolkade städer och dagarna före julafton lades bombmattorna över Hanoi centrala delar. Bach Mai-sjukhuset förstördes. Bostadskvarter jämnades med marken. Nixon satte allt på ett kort. Han försökte genom terror förbättra sin förhandlingsposition, en metod som har praktiserats upprepade gånger av Nixon och hans företrädare.

Men vietnameserna gav inte vika. Över Hanoi sköts B 52:orna — de onåbara -- ner i mängder. B 52:ornas piloter visade tecken på krigsvägran. Nixon tvingades till reträtt.

Men det var inte endast vietnamesernas mod som bringade detta nya försök på fall. Det var också världssopinionen. Hamnarbetare i Australien och Danmark hotade att vägra lossa amerikanska farty. Regering efter regering — även USAs allierade i NATO — angrep upptrappningarna. I Sverige började det röra på sig bland partiledarna — trycket från folkopinionen var förkrossande. I slutet av december överenskom de fem riksdagspartiernas ledare om en namninsamling. Ett upprop utformades, och partiledarna skrev på.

1. Namninsamlingens politiska innehåll

Huvudkraven i världsmåttstock mot den amerikanska aggressionen var att USA skulle upphöra med bombningarna mot Vietnam och skriva under fredsavtalet av den 20 oktober. Detta avtal rymde alla väsentliga krav, som Vietnams folk ställt. Det krävde en total amerikansk utrymning av Vietnam, det garanterade Vietnam nationellt oberoende och förordade bildandet av en koalitionsregering i Sydvietnam. I detta avtal slås fast att Vietnam är *ett* land och odelbart.

Att kräva av USA att skriva under fredsavtalet av den 20 oktober innebär därför ett krav på oberoende åt Vietnam. att USA skall lämna Vietnam och att Vietnam är ett land vars två delar skall sträva efter återförening. Att kräva av USA att upphöra med bombningarna innebär att kräva att USA upphör att använda sin viktigaste strategiska styrka i syfte att bedriva utpressning mot Vietnams folk.

Båda dessa två krav finns med i uppropet för namninsamlingen, som därför står i samklang med vad den internationella solidaritetsrörelsen i detta läge framför som sina viktigaste krav. Denna värdering av namninsamlingens upprop delas av vietnameserna själva (se intervju med Cao Dac Hung), de socialistiska länderna och hela den progressiva världssopinionen. Hur ser då KFMLr på denna namninsamling? De angriper den hätskt: ”Den 'nationella manifestationen' är tillkommen för att kapitalisterna i Sverige ska sitta säkrare i sadeln, för att motarbeta socialismens krafter i vårt land... För den medvetna svenska arbetaren återstår bara att med avsmak avvisa alla

borgarnas taskspelarkonster... ”¹

De attackerar uppropet för att vara humanistiskt och pacifistiskt. De angriper formuleringen i uppropet att ”samtliga stridande parter” bör underteckna fredsavtalet. Utifrån denna formulering hävdar de att uppropet ”utpekar både USA och befrielsestyrkorna som ansvariga för kriget”.² I sin iver att angripa namninsamlingen kringgår de omnämmandet av *oktoberavtalet*, som det avtal som parterna skall underteckna. Detta avtal utpekar USA som angripare. Det uttrycker vietnamesernas önskemål. KFMLr låtsades heller inte om kravet på omedelbart bombstopp.

2. Varför gick partierna med?

Basen för KFMLr:s felaktiga linje ligger i den felaktiga analysen av partiernas motiv för att ställa upp. I enlighet med sin allmänna läggning att se konspirationer överallt, förklarar KFMLr att namninsamlingen är en *ovanligt lömsk form för försvar* av imperialismen i allmänhet och den svenska imperialismen i synnerhet:

”Palme protesterar mot Vietnamkriget, därför att han är rädd för att Vietnamkrigets resultat blir miljoner människors avståndstagande från kapitalismens system. Alldeles särskilt är han rädd för att Vietnamkriget skall tända en revolutionär massrörelse bland ungdomen”.³

Enligt KFMLr slår Palme dunster i ögonen på människor, när han säger att USAs bombningar över Hanoi liknar nazisternas terrordåd. *Det vore m.a.o. bättre att Palme höll tyst!* Det är den enda slutsats man kan dra av detta resonemang.

DFFG däremot hävdar, att det är bra att Palme gör skarpa uttalanden. Det är likaså bra att vi hade en namninsamling i januari mot USA:s krig. Anti-imperialister i det här landet har en annan målsättning med sitt arbete, än att enbart söka skiljelinjer och framhäva den egna organisationens förträfflighet. Vi har ansvaret för att utveckla solidariteten inte bara bland våra anhängare utan hos miljoner och åter miljoner människor i värt land.

Det var inte partiledarna, det var inte Palmes uttalande och det var inte namninsamlingen, som skapade massrörelsen för Vietnam i januari. *Det var folkets avsky mot den amerikanska aggressionen, som skapade namninsamlingen.* Genom namninsamlingen tillmötesgick partierna folkets krav. Namninsamlingens innehåll blev bra — bl.a. genom mycket hårda krav från den aktiva Vietnamrörelsens sida. Partiledarna (framför allt Gösta Bohman) tvangs med, eftersom det vid denna tid skulle ha varit politiskt självmord att ställa sig utanför. Den minnesgode erinrar sig säkert Bohmans slingerbultar före undertecknandet av uppropet.

Att partierna gick med underlättade ytterligare att utveckla det breda Vietnamarbetet. *Solidaritetsarbetet tog ett sjumilasteg framåt.* FNL-are, partilösa, socialdemokrater, centerpartister arbetade sida vid sida för Vietnam. Den förlamning, som partisplittringen utgör i allt solidaritetsarbete, hävdades, och *Vietnam har aldrig diskuterats så, som skedde under januari.*

Den mest direkta värdemätaren på solidariteten är Vietnaminsamlingen till förmån för FNL i Sydvietnam. Dess resultat fördubblades och tredubblades under januari och februari.

Utan tvekan vägledades partiledarna också av valtaktiska skäl. Det vore underligt annars. Men vi kan inte hindra ett parti från att söka vinna popularitet genom att ställa progressiva krav. De som inte menar allvar med sitt vietnamarbete kommer med tiden att avskilja sig, avslöja sig.

Det breda solidaritetsarbetet måste utgå från den existerande medvetenheten. Det är en av

¹ *Proletären* nr 1/73.

² *Fakta om Vietnamkriget och namninsamlingen*, utgiven av KFMLr 1973.

³ se ovan, del 1, avsnitt 10.

DFFG:s viktigaste erfarenheter. Det är illusioner att tro att man idag kan stampa fram en fläckfri supermedveten massrörelse mot imperialismen i allmänhet. När KFMLr pratar om att den ”medvetne arbetaren” skall avvisa namninsamlingen, är det liktydigt med att de rekommenderar sina anhängare att ställa sig utanför massrörelsen och bekämpa den. Men namninsamlingens krav är riktiga. I arbetet för dem gör tiotusentals människor över hela landet sin första aktiva insats för Vietnam. Att arbeta för Vietnam, att försvara Vietnam är en mycket hedrande sak. Det skall inte angripas.

Kamrat Cao Dac Hung vid DRV:s ambassad säger på tal om namninsamlingen ”Sverige för fred i Vietnam): — Jag tror att den .svenska manifestationen, liksom den övriga världsoptionen var en bidragande faktor till bombstoppet norr om den 20:e breddgraden.

Tyvärr finns ju extremister av olika slag som inte deltar i enheten, utan går sin egen väg. Jag önskar att alla progressiva i Sverige ska enas i denna aktion. Ty det är ett viktigt ögonblick för Vietnam.

3. KFMLr ensamma emot?

Eftersträvande martyrglorian påstår KFMLr att de var de enda som ”genomskådade” namninsamlingen och förde en konsekvent linje mot den. Men det är oriktigt. Den yttersta högern slog följe med dem. Ultrahögern har ingen massbas att bry sig om, inte mycket stöd att förlora (en egenskap de delar med KFMLr) och kunde kosta på sig att starta en motinsamling med Saigons och USAs krav. Demokratisk Allians kommer från andra utgångspunkter till samma slutsats: Namninsamlingen skulle bekämpas. USA-imperialismen gick också emot den. Namninsamlingen var ”ett sätt” att ”mobilisera det svenska folket mot USA:s regering”.⁴

Också *högerkrafter* inom olika partier gick emot namninsamlingen. Isolerade element i SAP, Centerns och folkpartiets högerflyglar. Stora delar av Moderata Samlingspartiet. Anders Björck — moderat riksdagsman som visat sig vara en hängiven USA-anshängare — gick i spetsen för en kampanj som siktade på att utplåna det politiska innehållet i kampanjen. Därifrån har KFMLr hämtat ett av sina argument:

”Den första versionen av upprippet kunde vi inte ställa upp på. Den var ensidig och ställde reservation-slöst upp på den ena partens sida. Nordvietnameserna är ju i någon mån medskyldiga ... i den version som vi skriver under på nu uppmanar man ju båda parter att skriva under fredsavtalet och att skicka telegram till FN som moderaterna ville från början”.⁵

Några moderater red på detta formella argument i sina försök att undergräva namninsamlingens politiska karaktär. De hoppade över 20 oktoberavtalet, som är den stora nyheten mellan det första förslaget till upprippet som diskuterades av partierna, och det slutliga upprippet. KFMLr ger efter för den moderata kören och säger att januarikampanjen ”påminner om den beryktade Nationalinsamlingen, då alla riksdagspartierna enades om att dela pengarna mellan fascistjuntan i Saigon,

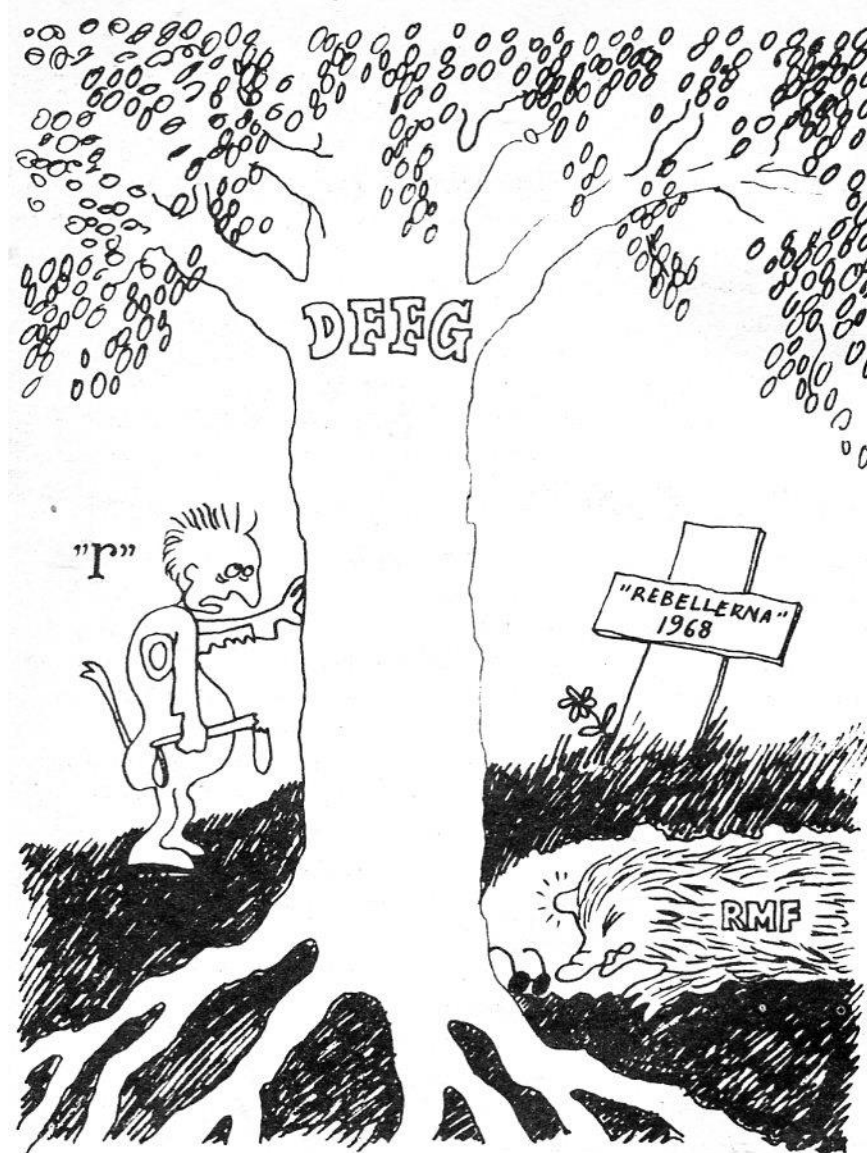
⁴ USA:s utrikesdepartement i *Sydsvenska Dagbladet* 10.3.73.

⁵ Anders Björck, citerad i *Fakta om...*, sid 8.

Nordvietnam och FNL”.⁶

Det allvarliga i detta är, att KFMLr, till skillnad från DFFG inte lade två strån i kors för att propagera för 20 oktoberavtalet och visa vad uppöppet handlade om. Däri hjälpte KFMLr den reaktionära kampanjen på vägen.

Moderaten Tage Adolfson bekräftade indirekt riktigheten av DFFG:s hållning när han sade att ”namninsamlingen förvandlats till ett FNL-jippo”. Han klagade över att FNL-flaggor fladdrade överallt där namninsamlingen pågick på gator och torg. Men att man genom kamp kunde värna om och utveckla namninsamlingen förstod inte KFMLr.

⁶ Fakta om..., sid 9.

4. Ett slutomdöme

Det händer att KFMLr noterar vad som är viktigt i Vietnamarbetet. I följande passage från *Proletären* 1-73 läser vi:

”För den ärlige vännen till det vietnamesiska folket finns det bara en lösning. Att USA drar ut ur Vietnam och slutar bomba. Gjorde USA detta så blev det fred i morgon dag.”

Det är precis vad det handlar om. USA måste sluta bomba och lämna Vietnam. Båda dessa krav ställs i det nationella uppropet från i januari. Uppropet anger t.o.m. *hur USA skall lämna*, nämligen enligt DRV:s 9-punktsförslag av den 20 oktober: Men i stället för att rakt upp och ner utgå från vad Vietnams folk har nytta av, konstruerar KFMLr till det med formella argument och idéer från Anders Björck. Det är en föga antiimperialistisk hållning.

Den stora ursäkten är att den svenska regeringen bedriver imperialistisk politik på egen hand, att den också ingår i den imperialistiska familjen:

”Ni skiljer er från USA endast därigenom att ni insett att nederlaget snart är ett faktum och att ni inget har att förlora där (i Vietnam). ... Ni är folk av samma skrot och korn (som USA-imperialisterna). Ni har samma mål, men föredrar olika medel.”⁷

Vi hävdar inte, att den svenska regeringen är oskyldig till att svenska företag etablerar sig i Portugal, Brasilien och Liberia. Den vet om att dessa företag utnyttjar den fascistiska diktaturen i dessa stater för att pressa ner arbetarnas löner, försumma arbetarskyddet och föra ut dessa länders råvaror. Det finns en svensk imperialism lika väl som det finns en amerikansk. Men inte ens hundra sådana ursäkter är godtagbara för att motivera att KFMLr bekämpade namninsamlingen i januari. Imperialismen är inte ett homogent block. De imperialistiska länderna är på glid ifrån varandra. Det är USA-imperialismen som går i spetsen för krig, terror och utsugning överallt i världen. Det är USA-imperialismen som är huvudfienden. Kan USA-imperialismen besegras i Indokina, så är det en oerhört stor seger, en världshistorisk vändpunkt i kampen mot imperialism och nationellt förtryck. Om därför den svenska regeringen, om därför folkpartiet och centern, kanske t.o.m. moderaterna, vill gå emot USA-imperialismen i Vietnam, så är det bra. Vi är inte emot det. Det innebär att USA-imperialismen ytterligare isoleras och att det vietnamesiska folkets befrielsekamp underlättas.

---

⁷ *Proletären* nr 1/73.

Bilaga 1: Utvecklingen i Halmstad

Halmstad FNL-grupp började sin verksamhet vid mitten av 60-talet, alltså redan innan DFFG bildats som en samlingsorganisation för Vietnamarbetet. De första åren tillhörde medlemmarna olika organisationer (VPK, SSU, VUF, KFML).

Från 1970 kom gruppen att domineras av KFML-avdelningen. I Halmstad stod denna tidigt för en vänstersektaristisk politik, vilket innebar att det blev allt svårare att arbeta i FNL-gruppen för dem som inte var medlemmar i KFML. Flera av de tidigare aktivisterna lade av arbetet.

När Baudegruppen bröt sig ur KFML anslöt sig KFML i Halmstad omedelbart till utbrytningen. Internt följde för deras del en period av inre stridigheter och uteslutningar.

I Vietnamarbetet blev det ännu svårare för de som inte var ”r”-are. FNL-gruppen ombildades till en SFIF-grupp och uppgick senare (1972) i SKU-ml. Under hela SFIF-perioden kom Indokinafrågan att skjutas allt mer i bakgrunden. SFIF tjänade enbart som ett propagandaorgan för ”r”. I utåtriktade aktioner och möten nämndes Indokina pliktskyldigast, men det togs inte några nya initiativ. Bara den som helt stödde ”r”s politik kunde delta i deras arbete. Denna linje var mycket farlig för solidaritetsarbetet. Det fanns inte längre någon organisation för de som ville arbeta för Indokinas folk utan att vara renlärliga ”r”-are.

Våren 1972 tog Hälsingborgs FNL-grupp kontakt med några sympatisörer i Halmstad. Efter utdelning av flygblad med upprop om bildande av en FNL-grupp etc. kunde en grupp bildas i slutet av april. Ca 10 personer ingick från början. Under den första tiden rekryterades medlemmarna ur olika grupper:

- 1) några tidigare aktivister som varit med innan ”r”-arna tog över. I stort sett var det emellertid svårt att få med dessa, bl.a. var trycket från ”r” hårt och många ville inte dras in i nya stridigheter.
- 2) några sympatisörer till ”r” som ogillade sektarismen och oförmågan att skapa någon bredd i Vietnamarbetet.
- 3) huvuddelen var personer som inte varit politiskt aktiva förut, och inte kunde tänka sig att arbeta inom ”r”.

De första månaderna fungerade arbetet ganska dåligt i FNL-gruppen. De flesta var oskolade och inte tillräckligt klara på den politiska linjen. Utåt visade det sig dock snabbt vilka möjligheter FNL-gruppen hade att bredda arbetet. Den 1 maj 1972 var gruppen alldeles nybildad och vi hade inga möjligheter att ordna en demonstration själva. ”R” var angelägna om att få mycket folk och inbjöd oss till demonstrationen (de räknade med att FNL-gruppen skulle dö efter en kort tid, vilket kan förklara deras handlande). ”R” gick så långt i sin iver att få med oss att de t.o.m. gjorde en banderoll med DFFG:s paroller på åt oss. Vi gick i en egen avdelning av demonstrationen och deltog inte i mötet efteråt. Trots att vi var så få lyckades vi övertyga många som annars inte skulle gått med i en ”r”-demonstration, att gå med i vår avdelning. Det visade sig att av de 80 deltagarna gick 50 i FNL-gruppens avdelning av tåget.

Mot hösten -72 fick FNL-gruppen en större kärna av aktivister och kunde på egen hand genomföra större arrangemang. Under Vietnamveckan samlade FNL-gruppens möte betydligt fler deltagare än ”r”s, trots att deras föregicks av en demonstration.

Under vintern breddades FNL-gruppens kontakter, bl.a. med fackliga och politiska organisationer. Under vårens utåtriktade verksamhet har det visat sig att FNL-gruppen lyckats samla mer än dubbelt så mycket folk som ”r”. Gruppen är fortfarande ganska liten med 20 - 25 medlemmar,

men det finns ett 30-tal sympatisörer som antingen deltar i basarbetet, studerar eller bidrar ekonomiskt.

”R” har naturligtvis kommit till FNL-gruppens möten och försökt sabotera dem. De har alltid tagit upp samma frågor till diskussion, men det har fått förödande konsekvenser för dem själva.

”R”arnas egna demonstrationer och möten har stagnerat under samma tid. Det är alltid samma deltagare i deras arrangemang. De har en stabil kärna av medlemmar men har mycket svårt att få nya kontakter. Deras politik har lett till isolering.

Bilaga 2: Frågor och svar

DFFG har gått åt höger!

— Vi står på samma grund som 1967 när FNL-grupperna bildades, vår plattform är ännu ”USA ut ur Indokina”, ”Stöd Indokinas folk på deras egna villkor” och ”Bekämpa USA-imperialismen”. Däremot har KFMLr svängt både hit och dit sedan 1970.

DFFG håller på att falla sönder och de bästa har redan gått till KFMLr!

Sedan sommaren 1971 har majoriteten i sex mindre FNL-grupper gått till KFMLr. Det är visserligen sex för mycket, men inte särskilt oroande i beaktande av att vi sedan dess vuxit från 102 till 150 grupper.

Till skillnad från DFFG anser vi att Sverige är ett imperialistiskt land!

Som framgår av vårt program anser vi att Sverige är ett imperialistiskt land. Så vitt vi vet har ingen FNL-are hävdats motsatsen.

Stödet måste byggas på klassolidaritet, medan DFFG:s bygger på pisshumanism!

DFFG bygger på solidariteten mellan Vietnams och Sveriges folk. Vi ger ett helt villkorslöst stöd till de indokinesiska folken. Inget stöd kan gärna vara mer solidariskt än det villkorslösa.

DFFG samarbetar med regeringen!

Nej, tyvärr inte. Men om vi lyckades få till stånd samarbete för Indokinas folk, så skulle vi inte vara rädda för det. Vi har självförtroende nog för att veta att vi inte skulle svika de indokinesiska folken.

Men ni stöder socialdemokratin!

Vi stöder varken socialdemokratin eller någon annan politisk rörelse i Sverige. Däremot samarbetar vi gärna med socialdemokrater och SAP-organisationer, om det är möjligt, under bibehållande av vår rätt till kritik och vår självständighet.

DFFG spelar en reaktionär roll i Sverige idag!

Vietnamrörelsen med DFFG som kärna har påverkat oerhört många människor i Sverige. Vietnamrörelsen har smulat sönder tilltron till USAs regering som demokratins upprätthållare och återväckt den internationella solidaritet, som på trettioalet uttrycktes i Spanienrörelsen.

Slutord

Varifrån kommer då KFMLRs idéer? Det finns en hel del människor, som tilltalas av den revolutionära stilen, de många stora orden och de militanta parollerna. Men det finns ännu flera människor, som lärt sig att inte se till orden, utan att se till innehållet. Vad döljer sig bakom KFMLR:s högtidliga tal om ”proletär internationalism” och ”klassolidaritet”?

En del av KFMLR:s grundläggande punkter har vi mött sedan länge. När vi under de första åren angreps från högerkanten, hette det ofta att vi var ”kommunister”. Vi hävdade mot detta, att naturligtvis var en del FNL-are kommunister, men det fanns inga hinder för människor med socialdemokratisk eller liberal grundsyn att arbeta för Vietnams folk. Så löpte diskussionen många år. Idag säger i och för sig KFMLR att DFFG är en ”småborgerlig”; organisation, men samtidigt hävdar ”r”arna att endast kommunister kan stödja Vietnams folk. På krokvägar kommer de fram till samma resultat som våra tidigare motståndare på den andra kanten.

För det andra genomsyrades Sverige när vi drog igång Vietnamarbetet av partiegoismen. Det ena partiet bevakade svartsjukt det andra, och politiken reducerades till taktiska manövrer och kamp om rösterna. Det nya och friska med FNL-grupperna var att vi skar tvärs över partigränserna och satte de politiska principfrågorna i centrum. Vi vägrade att dras in i det partitaktiska spelet och kritiserade utan vidare felaktiga uppfattningar, var de än kom ifrån. KFMLR utgör också i detta avseende en återgång till ett överspelat stadium. Se bara hur ängsligt ”r”arna försöker lägga monopol på solidariteten och hur hätskt de angriper varje annan organisation med svepande, allmänna ord.

Har vi inte under alla dessa år fått höra från reaktionära, pessimistiska eller negativa människor, att vårt arbete inte tjänar något till? Har vi inte fått höra, att vi borde ägna oss åt svenska problem i stället? Sådant är vardagsmat för FNL-aktivister. Men likafullt upprepar KFMLR dessa ståndpunkter, om än i marxistisk dräkt. ”Kriget låter sig inte påverkas från Stockholm”. Vi måste säga till ”r”arna, vad vi i många år sagt till våra andra kritiker: ”Det finns ingen motsättning mellan att arbeta för att lösa svenska problem och att utveckla solidariteten med andra folk. Båda sakerna behövs. Men vi koncentrerar oss på Indokina, på samma sätt som andra grupper koncentrerar sig på Sverige.”

Ser man ideologiskt på KFMLRs vietnampolitik, kan slutsatsen inte bli annat än en. Det är en uppgivelses och isolerings politik. Den saknar tillit till arbetarna och folket i landet. Men samtidigt — och det är allvarligt — är det en politik som går ut på att splittra och försvaga den svenska Vietnamrörelsen, och därmed stödet till Indokinas folk. Den är som klippt och skuren för att passa USA-imperialisternas behov av att tysta eller splittra sina motståndare.

Lästips – mera om Vietnamrörelsen (DFFG)

[Debatten om "Trotskismen, fronterna och vietnamrörelsen"](#)

Martin Fahlgren: [Lärdomar av den svenska Vietnamrörelsen, del 1](#), [del 2](#) och [del 3](#).

[Recensioner och debatt om "Vietnam var nära"](#). Om bok som handlar om FNL-rörelsen och solidaritetsarbetet i Sverige 1965–1975.

Kim Salomon: [Rebeller i takt med tiden – FNL-rörelsen och 60-talets politiska ritualer](#), En historik över den svenska Vietnamrörelsen, främst DFFG.